

entitates, et modus reales earum, et ideo confusio seu præcisio talis conceptus non est per separationem præcisivam unius gradus ab alio, sed solum per cognitionem præcisivam conceptus confusi a distincto et determinato. Unde potest tertio hoc ostensive probari, quia conceptus entis non est præcisus secundum rem, sed secundum rationem, probatum est; præcisio autem secundum rationem potest contingere illis duobus modis, ut ostensum est, et non facile poterit alius fingi vel excogitari. Rursus præcisio quasi formalis per exclusionem unius gradus ab alio non habet locum in ente propter illimitationem suam et transcendentiã; et quia continentia, in qua fundatur ejus conceptus, æque est in tota entitate secundum se totam; ergo solum potest in ente habere locum altera præcisio per confusionem conceptus; ergo etiam e contrario modificatio seu determinatio ad inferiora genera solum esse potest per simplicem conceptum magis expressum et determinatum, quia contractio debet proportionate respondere abstractioni, et expressio seu determinatio præcisioni.

11. Tandem contra hanc sententiam sic explicatam non occurrit difficultas alicujus momenti; nihil enim se offert, quo ostendi possit hunc modum abstractionis et contractionis secundum rationem repugnare, aut non sufficere ad omnia quæ de ente et ejus inferioribus dici solent aut concipi, et ad omnem experientiam, quæ ex modo concipiendi nostro sumatur, vel percipi possit. Solum video posse objici Philosophi testimonium, 1. 3 Metaph., text. 3, dicentis, non posse commune prædicatum contrahi per differentiam, quæ per se includat ipsum commune prædicatum. Sed ut omittam, testimonia, quæ ex illo libro sumuntur, non esse firmæ auctoritatis, quia Aristoteles nihil in illo libro docet asserendo, sed argumentando et dubitando, tamen falso citatur, quia non loquitur de quolibet communi prædicato, sed de genere, de quo est alia ratio; ens autem non est genus, imo hoc ipsum vult ibi Aristoteles concludere. Unde quod aliqui id extendunt ad omne prædicatum commune vel univocum, gratis dictum est, et præter mentem Philosophi. De qua re iterum infra redibit sermo, tractando de universalibus, et de analogia, vel communitate entis et accidentis.

12. *Qua ratione suprema genera dicantur primo diversa.* — Hinc sequitur conceptum substantiæ, et conceptum perseitatis, seu

modi *per se*, objective non distingui, sed tantum ex modo concipiendi, ut quod, vel ut quo, sicut Deus, et Deitas; quia in re proprie non est quo et quod, sed tantum quod; mens autem, quia non potest explicare simplicia, nisi ad modum compositorum, utitur illis concipiendi modis. Et ideo supra dicebam, recte quidem dici unum ex his modis distingui ab alio se ipso; tamen, consequenter loquendo, idem esse dicendum de ipsis generibus quæ apprehenduntur ut constituta per tales modos; quia revera ibi nulla est constitutio per modum compositionis, sed per simplicem et adæquatam identitatem (sicut dicunt Theologi de relatione et persona divina), quia quidquid unum includit, includit aliud. Neque est ulla ratio ob quam *modus per se*, magis se ipso distinguatur ab alio modo quam substantia, cum proxime etiam sit sub ente, et intime ac totaliter includat illud. Atque hac ratione optime dicuntur suprema genera primo diversa, non quia in nullo communi conceptu confuso conveniant, sed quia non habent determinatas differentias, quæ sint extra rationem illius communis seu entis, sed se ipsis habent diversitatem in propriis ac determinatis naturis, quamvis etiam habeant imperfectam similitudinem in ratione entis: hæc enim duo non repugnant, ut in superioribus declaratum est.

DISPUTATIO III

In tres sectiones distributa.

DE PASSIONIBUS ENTIS IN COMMUNI, ET PRINCIPIIS EJUS.

Explicata formali ratione objecti adæquati hujus scientiæ, antequam ad particularia objecta descendamus per varias entis divisiones, oportet de passionibus illi adæquatis, et quæ cum illo convertuntur, disputare; quoniam proprium munus scientiæ est passionem de suo subjecto demonstrare. Hic ergo de his passionibus in communi, postea de singulis in speciali dicemus; quia vero scientia utitur aliquibus principiis ad suas passiones demonstrandas, hic etiam breviter declarabimus quibus principiis uti possit aut debeat hæc doctrina. Agimus autem hic de principiis cognoscendi, quæ solent principia complexa vocari; nam de principiis seu causis realibus inferius dicemus.

SECTIO I.

Utrum ens in quantum ens habeat aliquas passiones, et quales illæ sint.

1. Ratio dubitandi est, quia, ut aliqua sit vera et realis proprietas alterius, quatuor conditiones ut minimum requirit. Prima est, ut ipsa proprietas sit aliqua res, nam si sit nihil, quomodo esse poterit realis proprietas? Secunda, ut distinguatur aliquo modo ex natura rei ab illo cujus est proprietas, nam si sit omnino idem cum illo, potius erit essentia, vel de essentia ejus, quam proprietas. Tertia, ut adæquate illi conveniat, seu cum illo convertatur; agimus enim de proprietate, quæ per se secundo alicui convenit; nam hæc sola est quæ sub scientiam cadit, et demonstrari potest. Quarta denique est, ut subjectum, seu id cujus est proprietas, non sit de intrinseca ratione et essentia talis proprietatis, quia, ut Aristoteles dicit, 1. 7 Metaph., c. 5, text. 18, et 1 Poster., cap. 18, tex. 35, subjectum non cadit intrinsece et essentialiter, sed solum ut additum in definitione passionis; alioqui mutuo ita se haberent, quod passio conveniret subjecto per se secundo, subjectum autem passioni per se primo; quæ videtur aperta repugnantia. Sed fieri non potest ut respectu entis sit aliqua proprietas quæ has omnes condiciones habeat; nam, si proprietas realis est, intrinsece et essentialiter est ens reale; quia neque omnino non ens, neque solum ens rationis esse potest; quia (ut dicebam) quod nihil est, vel solum per rationem fingitur, non potest esse realis passio entis realis; debet ergo esse aliquid reale; ergo est ens reale quidditative et essentialiter; nam, ut supra contra Scotum probatum est, nihil potest esse reale, quod intrinsece et essentialiter ens reale non sit. Repugnat ergo esse proprietatem realem entis realis ut sic, quia si est proprietas realis, ergo ens est de essentia ejus; si autem ipsa est proprietas entis, ens non potest esse de essentia ejus, quia, ut dicebamus, subjectum non potest esse de essentia passionis. Rursus id, quod est essentialiter ens, non potest ex natura rei distingui ab ente, ut supra generaliter probatum est; ergo nec potest esse passio entis. Item, quod est essentialiter ens, et non est ipsum ens in communi, est inferius ad ens; ergo non convertitur cum ente; ergo non potest esse proprietas entis. Tandem, quod est essentialiter ens, debet habere om-

nes proprietates entis, si quæ illæ sunt; ergo non potest illud ipsum esse proprietas entis, alioqui esset proprietas sui ipsius, quod plane repugnat; vel certe includeret aliam proprietatem sibi similem, et a se distinctam; et idem rursus de illa dici posset, et sic procederetur in infinitum.

Varie sententiæ referuntur.

2. *Prima Scoti sententia.* — In hac re tres invenio dicendi modos. Primus est, ens habere reales et positivas proprietates ex natura rei ab ipso distinctas, quæ tamen in se intrinsece et essentialiter entia non sunt. Sumitur ex Scoto locis supra citatis, in 1, dist. 3, q. 3, et dist. 8, q. 2, et in dist. 2, q. 3 et 6. Fundamenta ejus quoad duas ultimas partes tacta sunt in ratione dubitandi. Prima vero pars probari breviter potest, primo ex generali sententia omnium, qui has passiones enti tribuunt, unum, verum, bonum, quæ non sunt conficta ab intellectu, sed vere et realiter enti conveniunt, et sunt extra naturam ipsius entis, quia esse unum, etc., non ita essentialiter prædicatur de rebus, sicut esse ens. Item, quia scientia non demonstrat de objecto suo reali, nisi proprietates reales; sed metaphysica est vera scientia demonstrans de suo objecto has passiones; sunt ergo hæc veræ et reales passiones. Et hoc significavit Aristoteles, 4 Metaph., c. 1, dicens, *hanc scientiam contemplari ens, quatenus ens, et ea quæ illi per se insunt*; neque enim per se inesse possunt reali quæ realia non sunt; habet ergo ens proprietates reales.

3. *Secunda sententia.* — Secunda sententia, quam defendunt aliqui Thomistæ, convenit cum Scoto imprimis in hoc, quod necesse est ens habere passiones reales; quia non potest omnino nullas habere, alioqui non posset esse objectum scientiæ; si autem reales non sunt, nullæ sunt, quia quod reale non est, non potest semper, per se, ac necessarium enti convenire; quod tamen est de ratione propriæ passionis. Unde consequenter concedunt, has passiones distingui formaliter ex natura rei ab ente, quia hoc etiam est de ratione proprietatis realis. Item, quia hujusmodi passiones non prædicant formaliter essentiam rei, sed modum extra essentiam. Unde hæc propositio: Homo est ens, est in primo modo dicendi per se, non tamen hæc: Homo est unus; propter quod Aristoteles, 4 Metaph., text. 2, ait, ens et unum esse idem, non tamen simpliciter et ut synonyma, sed

ut principium et causam. Addit vero hæc sententia contra Scotum, has passiones, etiam formaliter sumptas, includere essentialiter ens propter easdem rationes, quibus id supra probatum est de differentiis vel modis realibus, eadem enim procedunt de huiusmodi passionibus, supposito quod positivæ sint et reales. Unde consequenter asserunt, in his transcendentibus non esse inconveniens, subjectum includi intrinsece in passione, quia non includitur ut subjectum, sed ut determinatum ad talem modum, qui modus est passio ipsius entis secundum se sumpti; et potest esse adæquatus illi, et converti cum illo, quia non determinat illud ad speciale genus entis, sed afficit illud quodam modo communi et universali omnibus entibus. Nam ut D. Thomas ait, q. 1 de Verit., art. 1, dupliciter aliquis modus exprimitur vel additur supra ens, scilicet, aut tanquam specialis modus entis, aut tanquam modus generaliter consequens omne ens. Atque ex his putant huius sententiæ auctores posse expediri totam dubitandi rationem in principio positam.

4. *Tertia sententia.*—Tertia sententia est, ens non habere reales passiones positivas; sed omnia illa, quæ attribuuntur enti tanquam passionibus ejus, addere ipsi enti solum negationem aliquam, vel respectum rationis. Hæc est sententia D. Thomæ, dict. q. 1 de Verit., art. 1, et q. 21, art. 1, quam etiam significat in 4 part., q. 5, 11 et 16, et ubicumque de his proprietatibus entis in particulari disputat. Eandem tenet Soncin., 4 Metaph., q. 1, ad 1, q. 17 et 19, ad 9, et lib. 5, q. 14; Javell., 4 Metaphys., q. 2; Soto, in Prædic., cap. de Proprio, q. 2, ad 2; Cajet., prima parte, q. 54, art. 2; Fonsec., 4 Metaph., c. 2, q. 3. Fundamentum huius sententiæ explicatum est in ratione dubitandi in principio posita, et in rigore est vera, indiget tamen explanatione.

Declaratur vera sententia.

5. *Proprietas quæ, a subjecto in re distincta, quæ non item.*—*Exempla.*—Est igitur imprimis advertendum, aliud esse, prædicatum aliquod esse veram et realem passionem subjecti; aliud vero concipi, explicari, et prædicari a nobis per modum passionis, seu proprietatis, quod proprius diceretur per modum attributi, ad eum modum quo Theologi loquuntur de divinis perfectionibus. De ratione igitur veræ ac realis passionis sunt illæ conditiones positæ in principio; ad posteriorem

autem modum attributi seu proprietatis non sunt necessariae, præsertim illa de distinctione ex natura rei, sed sufficit distinctio rationis, qua unum ut subjectum habens aliquam essentialitatem seu rationem formalem, saltem confuse conceptam, aliud vero per modum perfectionis seu proprietatis concipiatur. Cujus rei exempla præter adductum de attributis divinis sumi possunt ex Aristotele, in Prædic., ubi varias proprietates illis attribuit, quæ non possunt aliter distingui aut explicari; ut verbi gratia, docet esse proprietatem quantitatis, quod sit fundamentum æqualitatis et inæqualitatis, quæ proprietas nihil dicit in re distinctum a quantitate, sed est solum aptitudo, quæ nihil aliud est quam ipsa quantitas; concipitur autem a nobis, ut ratione distincta ad distinctius explicanda munera ipsius quantitatis. Et eodem modo posset attribui quantitati, ut proprietas ejus, esse subjectum proximum corporalium accidentium, quod tamen in re nihil dicit ab ipsa quantitate ex natura rei distinctum.

6. Secundo observandum est, in huiusmodi attributis formaliter sumptis aliud esse, quod ipsa sint entia realia, vel rationis; aliud quod distinguantur re, vel ratione; optime enim fieri potest ut sint realia, quamvis non re, sed ratione distinguantur, ut in exemplis positus facile patet; et ratio est clara, quia distinctio rationis, quæ oritur ex præcisione intellectus, non est per conceptionem alicujus fictæ entitatis, quæ non sit in re, sed per modum solum inadæquatum concipiendi veram rem; potest ergo esse attributum reale, quamvis modus attributionis et distinctionis, sit solum per rationem. Quin potius, si proprie loquamur, ut attributum sit sola ratione distinctum a reali subjecto, oportet quod sit attributum reale, et non rationis tantum, vel privativum; alioqui, formaliter loquendo, plus quam ratione distingueretur, scilicet ut non ens ab ente, vel ut ab ente vero ens fictum. Quocirca observare etiam oportet, in huiusmodi attributis aliud sæpe esse, quod per illa formaliter significatur, aliud vero quod per illa a nobis explicari intenditur; sæpe enim id quod formaliter significatur, est negativum, per illud autem a nobis explicatur positiva et realis perfectio rei; ut simplicitas, quæ a nobis assignatur ut attributum Dei, vel quorundam aliorum entium in suo gradu, formaliter in negatione consistit; per eam vero nos explicamus talem modum, vel entitatem rei simplicis.

7. *Entis duplex significatum.*—Ultimo observandum est ex Aristotele, ex Metaph., tex. 14, et D. Thom., 1 p., q. 48, art. 2, ad 2, et 4, dist. 19, quæst. 5, art. 1, ens proprie et in rigore significare entitatem rei, quomodo hactenus de illo locuti sumus; interdum vero dici ens, quidquid simpliciter de aliquo affirmari potest; nam quia affirmatio fit per verbum essendi, quidquid simpliciter attribuitur rebus, quamvis in eis nullam entitatem ponat, dici solet ens, seu esse; huiusmodi autem prædicata seu attributa videntur posse ad duo capita revocari. Unum est eorum, quæ in negatione vel privatione consistunt; sic enim dicimus rem esse indivisibilem, actum moralem esse malum, hominem esse cæcum, et similia. Aliud est eorum quæ consistunt in denominationibus extrinsecis sumptis ex rebus ipsis, quomodo dicitur Deus creator ex tempore, vel paries visus, etc.; hæc autem denominatio interdum sumitur ut actualis, et requirit coexistentiam utriusque extremi, ut in exemplis positus; interdum vero ut aptitudinalis, sicut dicitur paries visibilis, etc.

8. *Non habet ens passiones positivas ab ipso in re distinctas.*—His positus, dico primo ens ut ens non posse habere veras et omnino reales passiones positivas ex natura rei ab ipso distinctas. Hæc est sententia D. Thomæ, citatis locis, qui recte advertit, sermonem esse de ente in quantum ens; nam, in quantum tale ens, bene potest habere passiones reales ex natura rei distinctas, quia tale ens ut sic potest esse extra essentialitatem alterius entis, et consequenter etiam extra essentialitatem suam passionis; ens autem in quantum ens non potest esse extra essentialitatem alicujus entis; et ideo nulla proprietas vel passio potest esse realis, quin in ea essentialiter includatur ens; et ideo non potest esse ex natura rei distincta ab ente; nam, ut supra ostensum est, ens in quantum ens non distinguitur ex natura rei ab omni ente, in quo includitur essentialiter; et hoc est potissimum fundamentum conclusionis; quod variis modis confirmari et explicari potest. Primo, quia sive ratio entis solitarie ac præcise consideretur, sive ut est in rebus, nulla passio ex natura rei distincta invenietur manare ab illa, vel ab aliqua re, ex eo præcise, quod concipitur est ens, sed ex eo tantum quod est tale ens. Quod patet inductione, nam attributa entis hactenus inventa solum sunt illa, quæ transcendentia vocantur; illa autem, vel positiva non sunt, vel non

sunt realia intrinseca, vel si aliquo sensu talia sunt, non sunt ex natura rei ab ente distincta; quod melius constabit tractando de singulis his attributis. Nunc breviter declaratur, quia hæc attributa sunt communia Deo, et propriissime in illo reperiuntur absque distinctione ex natura rei. Quod si dicas se esse esse in creaturis, imprimis hoc dicitur sine fundamento; oportet enim speciale aliquod indicium distinctionis ejus, vel necessitatem assignare; nihil autem huiusmodi afferri potest. Ac deinde est optima ratio, quia nunc agimus de ente in quantum ens ut abstrahit a Deo et creaturis; ergo quæ illi attribuuntur, vel attribuuntur ut ex natura rei distincta, vel non: si hoc posterius dicatur, id est quod intendimus; nam si in aliquo ente hæc distinguantur, id erit ex peculiari ratione, de quo postea videbimus; si vero dicatur prius, sequitur in omni ente, etiam in Deo, distingui ex natura rei, quia quicquid superiori per se attribuitur, debet convenire omni inferiori.

9. Et potest hoc amplius urgeri, quia ipsum ens in quantum ens, ex eo præcise quod tale est, absque alio modo reali ei superaddito, et ex natura rei distincto, habet quicquid positive necessarium est, ut sit unum, verum, bonum, etc., unde in ipsomet explicandi modo dicimus ens esse, quia habet veram essentialitatem, et perfectionem aliquam realem, etc. Nec refert quod possit mens concipere et considerare rationem entis, non expresse considerando alias rationes, quia hoc ad summum indicat distinctionem rationis, vel aliquid negativum aut extrinsecum in illis attributis inclusum, vel connotatum, ut postea declarabimus. Tandem huiusmodi distinctiones ex natura rei difficillime intelliguntur, et ideo sine sufficiente indicio, et ratione non sunt multiplicandæ; hic autem nullum est apprensivum indicium huius distinctionis, ut facile patebit ex dicendis, et ex solutionibus argumentorum. Et alioqui propter transcendentiam entis est in eo multo difficilior hæc distinctio, ut rationes etiam in principio factæ ostendunt, præsertim illa, quod subjectum sit de essentia passionis, cum tamen passio sit veluti accidens subjecti. In quo etiam specialem repugnantiam involvit, quod ens in quantum ens, quod abstrahit ab essentialitate substantiali et accidentali, simplici vel composita, actuali vel potenciali, perfecta vel imperfecta, perficiente aut perfectibili, postulet aut requirat passiones distinctas, quæ sint

velut quædam intrinseca accidentia, quibus perficiatur.

10. *Vera attributa habet ens.* — *Passiones entis non dicunt de formali entia rationis, et contraria locutio quomodo explicanda.* — Dico secundo, ens in quantum ens habere aliquas proprietates seu attributa, quæ non sunt per rationem conficta, sed vere et in re ipsa de illo prædicantur. Hoc totum probatur optime rationibus tactis in prima et secunda sententia. Simpliciter enim verum est, unumquodque ens esse unum et bonum, etc.; ut autem hæc vera sint, non oportet ut mens fingat aliqua entia rationis; quamvis enim mens nihil de rebus cogitet, aurum est verum aurum, et est una determinata res distincta ab aliis; et similiter Deus est unus et bonus, etc. Præterea hoc recte probatur illa ratione, quod metaphysica, quæ est realis ac vera scientia, hæc demonstrat de ente; non autem demonstrat aliquid ab intellectu fictum. Quapropter, si in hoc rigore loquamur de ente rationis, non recte dicuntur hæc attributa significare de formali entia rationis, quia hujusmodi entia proprie solum dicuntur esse objective in intellectu; unde solum sunt, quando cognoscuntur aut finguntur ab intellectu; hæc autem attributa revera non pendent ex fictione intellectus, sed absolute et ante omnem intellectus considerationem enti ipsi conveniunt, ut dictum est. Hujusmodi ergo locutiones, ut veræ sint, quadam latiori ratione exponendæ sunt, quatenus omne id, quod non ponit in re, cui tribuitur, aliquid reale positivum et intrinsecum, dici potest ens rationis, vel ut distinguitur contra ens reale proprium, habens veram et intrinsecam entitatem, vel fundamentaliter, scilicet, quia intellectus ad distincte concipiendum, et prædicandum hujusmodi attributa, sumit ex eis fundamentum ad confingenda aliqua entia rationis.

11. *Quid addant de formali passionibus entis.* — Dico tertio: hæc attributa entis de formali addunt vel negationem, vel denominationem sumptam per habitudinem ad aliquid extrinsecum; per ea tamen explicatur realis positiva perfectio entis, non secundum aliquid reale superadditum ipsi enti, sed secundum ipsammet formalem seu essentialem rationem entis. Hanc conclusionem indicasse mihi videtur Arist., 4 Metaph., c. 2, simul dicens, ens et unum eandem dicere naturam, et nihilominus non idem formaliter significare; quia nimirum unum de formali addit nega-

tionem, quam non dicit ens; per eam vero nihil aliud explicatur, quam ipsamet natura entis, quod infra latius declarandum est. Similiter autem dicendum est de vero et bono, et si quæ sunt alia hujusmodi attributa; hæc enim formaliter, et in ordine ad conceptionem nostram, non dicunt idem quod ens, neque etiam dicunt negationem, ut ex se constat; significant ergo ens sub quadam habitudine ad aliud, scilicet, quatenus in se habet unde ametur, aut vere cognoscatur, aut aliquid simile, prout suis locis declarabimus. Et ita videtur rem hanc plane exponere divus Thomas citatis locis. Ratio autem hujus conclusionis est, quia hæc attributa non sunt synonyma ipsi enti; alias nullo modo dici possent proprietates seu attributa, essetque negatio dicere ens esse unum aut bonum; oportet ergo ut de formali significant aliquid præter ens; non possunt autem de formali significare entitatem aliquam superadditam enti, ab ipsoque ex natura rei distinctam, ut ostensum est; neque etiam significare possunt entia rationis in rigore sumpta, ut dixi; ergo nihil aliud dicere possunt, nisi aut negationem, aut privationem, vel aliquam habitudinem seu denominationem extrinsecam. Rursus omnis hæc attributorum ratio eo tendit, ut perfectius a nobis cognoscatur et explicetur entis natura; alioqui frustra esset et impertinens ad scientiam entis; non autem ita est, sed valde accommodata; nam, quia nos simplicia non perfecte cognoscimus prout in se sunt, partim negationibus, partim comparisonibus ad res alias utimur ad ea distincte explicanda. Sic igitur, quamvis hæc attributa de formali addant negationes vel alias habitudines, tamen per illas omnes explicatur entis natura, vel quoad perfectionem, vel quoad integritatem, aut aliquid simile. Dixi hæc attributa solum addere supra ens negationem, vel quid simile, quia sub controversia positum est, an formaliter seu in abstracto hæc attributa dicant solam negationem seu relationem, vel includant entitatem ipsam, quod melius in singulis passionibus explicabitur.

Solvuntur argumenta.

12. Ad rationem ergo dubitandi in principio positam, simul cum adjunctis in prima et secunda opinione, facilis est solutio ex dictis; jam enim concessum est hæc attributa non esse proprias passiones reales cum eo rigore et proprietate, ut necessarium sit omnes con-

passiones entis de-
et non possunt
SECTION II. *arguo* vel ne-
Quot sint passiones entis, et quem ordinem per de-
se servant.

ditiones ibi numeratas eis convenire. Declaratum etiam est quo sensu hæc attributa realia dici possint, scilicet, quia de formali dicunt aliquid, quod suo modo in rebus, et vere ac simpliciter potest enti attribui per modum privationis, vel denominationis realis seu aptitudinis realis cum habitudine ad aliquid extrinsecum. Et hoc est satis ut hæc attributa secundum id totum quod includunt, non sint proprie essentialia; et ideo dicantur esse ad modum passionum seu proprietatum. Sufficit etiam hoc, ut possint hæc attributa sub scientiam cadere, quandoquidem et in rebus sunt, et eo modo, quo sunt, ens ipsum consequuntur, et ad illius naturam explicandam conferunt. Eo vel maxime quod ad rationem scientiæ, et ad demonstrationes conficiendas sufficit distinctio rationis inter attributa, quia nos, sicut concipimus, ita etiam ratiocinamur, et ita de Deo vere demonstramus esse immortalem, quia immaterialis est, et sic posset etiam fieri in attributis entis, etiamsi sola ratione ab ipso ente distinguerentur. Tandem ex dictis etiam constat, quomodo ens non dicatur essentialiter de his proprietatibus seu attributis suis, nam secundum rem quidem essentialiter dicitur de illis, quia illa nihil aliud explicant quam ipsam entis naturam; tamen non est de essentia illorum quantum ad id quod addunt supra ens; quia negatio, verbi gratia, quam formaliter addit unum, non est essentialiter ens verum et reale, quale est illud, quod dicitur esse quasi subjectum harum proprietatum; et ita evitatur processus in infinitum, et alia incommoda, quæ in argumentis tangebantur.

13. *Qualiter attributa entis inter se differant.* — Ultimo ex dictis colligitur, quomodo possint hæc proprietates seu attributa inter se distingui; nam quoad rem intrinsecam, quam in ente significant, non distinguuntur in re, cum nihil dicant ex natura rei distinctum ab ente, ut ostensum est; et hoc modo dici solet, quod in re entitas rei est bonitas ejus et veritas, et e converso. At vero, si consideremus id, quod de formali addunt, dici possunt formaliter differre, non quidem ratione formali intrinseca et positiva, sed vel negativa, vel extrinseca, ut ex dictis satis constat, et patebit amplius ex dicendis in particulari de singulis.

1. *Rationes reddunt questionem incipientem.* — Solent communiter sex transcendentia numerari, ens, res, aliquid, unum, verum, bonum; ex quibus videtur colligi quinque esse passiones entis, quia tot sunt prædicata quæ cum illo convertuntur, et non plura. In contrarium autem est, quia neque illa omnia possunt habere rationem passionis, et præter illa possunt alia a nobis excogitari. Primum probari potest ex dictis, quia res solum dicit de formali rei quidditatem, et ratam seu realem essentiam entis; unde multi censent magis essentialiter prædicatum esse rem, quam ipsum ens. Similiter *aliquid*, cum distinguatur immediate contra nihil, nihil aliud formalissime significare videtur quam ipsummet ens; perinde enim dictum videtur *aliquid*, ac habens aliquam quidditatem; hæc autem formalis significatio coincidit cum significatione rei et entis.

2. Secundum probatur, quia præter illa prædicata videntur alia communia omni enti, ut verbi gratia, durare, et esse alicubi; hæc enim necessario comitantur omnia entia. Quod si dicas hæc non convenire enti nisi ut existenti, hic autem esse sermonem de ente secundum se abstrahendo ab actuali existentia, contra hoc est, quia etiam illæ proprietates durationis vel localis præsentiae, possunt secundum se considerari abstrahendo ab actuali existentia, et ut sic intelliguntur habere connexionem per se cum ente; unde, sicut hæc prædicatio, *Ens est unum*, est perpetuæ veritatis absolvendo copulam a tempore, ita et hæc, *Ens habet durationem*, vel præsentiam localem. Est autem specialis difficultas de ipso esse actualis existentiae, nam videtur esse proprietas quædam ipsius entis secundum se sumpti, quia non convenit ei essentialiter nec omnino per accidens. Rursus præter has passiones simplices videntur esse aliæ complexæ seu disjunctæ; sicut enim proprietas numeri dici potest, quod sit par vel impar, et quantitatis, quod sit finita vel infinita, ita entis passio dici potest, quod sit finitum vel infinitum, actu vel potentia, aut similia. Ultimo, si ad passiones entis, ut dictum est, sufficiunt negationes seu habitudines rationis, hæc poterunt in infinitum multiplicari, ut esse idem, non esse impossibile, esse amabile, esse intelligibile, etc.

Questionis resolutio.

3. *Passiones entis tres tantum.*—Hæc quæstio solum proponitur, ut tractationem hanc de passionibus entis ad certa capita revocemus, et ideo breviter dicendum est, si proprie loquamur, et non fingamus distinctiones minime necessarias, tres tantum esse proprias passiones entis, scilicet, unum, verum et bonum. Quod enim hæ tres inter se distinctæ sint saltem ratione formali, sive illa sit negativa, sive positiva, sive realis, sive rationis, facile quis sibi persuadere poterit. Primo, ex communi sententia omnium scribentium de hac materia. Secundo, ex communi modo concipiendi, et significatione ac interpretatione ipsarum vocum; nam unum ut sic, solum significat quod res sit in se integra et indivisa; unde formaliter negationem addit, in quo distinguitur a vero et bono. Hæc autem inter se distinguuntur, quia verum dicit adæquationem, vel habitudinem ad intellectum, bonum autem ad voluntatem seu appetitum tanquam conveniens illi, sive hoc dicat formaliter, sive fundamentaliter; hæc autem sunt rationes vel habitudines valde diversæ. Quod etiam a contrariis facile declarari potest: nam unitas opponitur multitudini, bonitas malitiæ, veritas falsitati; hæc autem valde distincta sunt. Tandem ex his, quæ in particulari de his passionibus dicemus, hoc evidentius constabit, simulque ostendemus, quodlibet istorum attributorum convenire omni enti, atque ita converti cum ente; sunt ergo hæ tres passiones entis.

4. *Res et ens non se habent sicut essentia et passio.*—Quod autem præter has non sint aliæ, colligi potest ex D. Thomæ doctrina; licet enim sæpe numeret illa sex transcendentia, eorumque rationem et sufficientiam declarat, ut quæst. 1 de Verit., art. 1, quæst. 21, art. 1, et sæpe alias, tamen, cum in particulari agit de his proprietatibus, nunquam tractat nisi de illis tribus, ut patet ex 1 p., q. 5, 11 et 16, et in dictis Quæstionibus disputatis. Potestque in hunc modum declarari ex dictis: nam *res* et *ens* juxta communem usum tanquam synonyma usurpantur; et interdum de ente actu existente dicuntur, interdum vero ab actuali existentia præscindunt, quare neutrum est passio alterius. Cujus etiam signum est, quod unum nunquam prædicatur de alio, et si ita prædicetur, censetur esse negatio, seu identica prædicatio. Alia vero prædicantur de ente, illique adjunguntur, ut adjecti-

vum substantivo; sic enim dicitur, *ens unum, ens verum, etc.*; ens autem et res substantiva sunt, neque possunt eo modo conjungi; signum est ergo unum non esse passionem alterius. Quod si velimus hæc duo in eo rigore distinguere, quo D. Thomas supra ex Avicenna illa distinxit, quod res præscindat ab existentia actuali, et meram quidditatem significet, ens autem sumptum sit ab esse, et solum dicat ens actualiter existens, sic constat, rem non significare passionem entis, sed esse prædicatum maxime quidditativum. Et potius ens significabit aliquid extrinsecum, saltem in creaturis. Tamen etiam ens non poterit dici passio rei; existentia enim non est passio creaturæ existentis, vel quia non manat ex principiis ejus intrinsicis, sed ab extrinseco illi provenit, vel quia non convenit illi necessario ac per se; unde neque sub scientiam proprie cadit actualis existentia creaturæ, quatenus actu pendet a voluntate libera creatoris; quid autem sit hæc existentia, et quomodo distinguatur ab essentia creaturæ, res est obscura, quam infra tractando de ente creato in particulari disputabimus. Si autem, juxta opinionem quamdam supra tractatam, ens non solum ut dicitur actu existens, sed etiam ut dicitur aptum ad existendum, distingueretur a re, prout absolute dicitur habens quidditatem realem, sic ens esset prima passio rei; sed hoc supra improbatum est, quia in prima ratione quidditatis realis intrat aptitudo ad existendum, et in hoc primo distinguitur quidditas realis a non reali seu ficta. In his ergo duobus nulla passio entis continetur. Scio Averr., in sua paraphrasi cap. de Re, dicere, *rem* significare non solum rem veram, sed fictam; sed hoc commune est enti, et solum est secundum æquivocam significationem. De quo et de aliis æquivocis significationibus harum vocum dicam in sequentibus.

5. *Aliquid, juxta varias vocis etymologias, vel entis, vel unius est synonymum.*—Rursus *aliquid*, duplicem etymologiam, seu interpretationem habere potest. Una est, quod idem sit *aliquid*, quod habens quidditatem aliquam; sive enim hæc fuerit prima derivatio vocis, sive non, tamen jam in communi usu in hoc sensu accipi videtur; *aliquid* enim, et nihil, contradictorie seu privative opponi censentur; *nihil* autem idem significat quod non ens, vel non habens entitatem ullam; *aliquid* ergo idem est quod habens aliquam entitatem vel quidditatem. In hac ergo si-

gnificatione constat aliquid non esse passionem, sed synonymum entis; idemque censetur etiam secundum formalem rationem et conceptum, dicere de aliquo esse aliquid, et dicere ens, et ita opinatur de hoc attributo Fonseca, 4 Metaph., c. 2, q. 5, sect. 2.

6. Alia vero etymologia hujus attributi est, quam tangit D. Thomas, cit. locis, scilicet, ut *aliquid* dicatur, quasi aliud quid, quæ videtur conformior primæ impositioni hujus vocis, ut constat ex Latinis auctoribus, juxta quam hæc vox significat de formali aliquid distinctum ab ente, scilicet, distinctionem ab alio seu negationem identitatis cum alio. Hoc tamen sensu attributum hoc vel non est diversum ab uno, vel in eo includitur tanquam consequens illud. Unum enim dicitur, quod est indivisum in se, et divisum a quolibet alio, ut infra videbimus; ergo in ratione unius includitur illa negatio, quæ importatur in voce *aliquid*, vel ad illam revocatur, et ideo hoc attributum non ita auget numerum harum passionum, ut oporteat de illo aliquid specialiter tractare; sed explicata ratione unius, et consequenter multitudinis, quæ illi opponitur, et identitatis vel distinctionis, quæ in ejus ratione aliquo modo fundantur, explicatum manebit hoc prædicatum *aliquid*. Nam, licet negatio in illo conclusa possit distingui ratione a negatione inclusa in uno, quod unum dicat negationem multitudinis, aliquid vero solum dicat negationem identitatis cum alio, quomodo distinguuntur *unum et aliquid* a D. Thoma, q. 1 de Verit., art. 1, tamen quia posterior negatio in priori fundatur, et nullam specialem habet difficultatem in doctrina de his passionibus tradenda, non oportet eas distinguere. Dicunt vero aliqui, ut Javellus, in tract. de Transcend., capite tertio, *aliquid* dicere actuale divisionem ab alio ente, ita ut ante mundi creationem Deus esset unus, non autem aliquid. Sed hoc improprissime dictum est; quis enim dicat, ens non esse aliquid, propterea quod alia non existant? Imo in illo sensu, *aliquid* non potest esse passio entis, cum non conveniat omni enti; ergo ut est passio, solum dicit negationem illam in aptitudine et respectu alterius entis existentis, vel possibilis, et hoc modo, ut dixi, in unitate fundatur, et cum illa simul explicatur.

7. Ex dictis ergo sex transcendentibus tantum relinquuntur tria supra numerata, quæ possint esse passiones entis, quorum sufficientiam tradit D. Thomas, cit. loco, de Verit.,

et quæst. 21, art. 1, quia passiones entis debent aliquid addere supra ens, et non possunt addere aliquid positivum reale; ergo vel negativum, vel positivum rationis, seu per denominationem aut convenientiam ad aliqua extrinsecum. Priori modo constituitur passio unius, quia negatio illa divisionis in se, et divisionis a quolibet alio, consequitur omne ens secundum se et absolute consideratum, et nulla alia est quæ necessario conveniat omni enti ut sic. Posteriori modo constituuntur duæ aliæ passiones, una per respectum seu convenientiam ad intellectum; alia per habitudinem et convenientiam ad appetitum et voluntatem; nam hæc duæ facultates, et nullæ aliæ sunt universales, et respiciunt omne ens sub diversa ratione.

8. *Qualis inter passiones entis ordo servetur.*—Atque hinc colligunt auctores, ex his tribus passionibus unitatem esse primam, quia est absoluta; convenit enim omni enti ex se, et non per denominationem ab alio extrinseco, neque proprie per relationem ad aliud, quam significant aliquo modo verum et bonum, quatenus convenientiam cum alio dicunt; absoluta autem sunt priora respectivis ex genere suo. Dices, etiam unum, ut dicitur divisionem ab alio, importare habitudinem ad aliud. Respondetur primum, de ratione unius non esse illam negationem, quod sit aliud a quo distinguatur, sed solum consequi ad unum quod sit aptum distingui: Deus enim unus erit, etiam si nihil sit a quo dividatur. Deinde illa negatio non est relatio, sed potius negatio relationis; nam potius identitas est relatio, et illa est negatio identitatis, vel certe est fundamentum ejus, et consequenter non esse potest fundamentum alicujus relationis rationis. Denique, etiam si fingamus illam per modum habitudinis ad aliud, est de se prior aliis relationibus, veri aut boni, quia est quodammodo abstractior, quia solum respicit aliud sub ratione entis; sic enim dicitur unum divisum a quolibet alio, cujuscunque alterius rationis illud sit. Itaque Aristoteles, 4 Metaph., cap. 1, unum conjungit cum ente tanquam primam passionem; et D. Thom., 1 part., quæst. 11, artic. 2, ad 4, sentit post ens, unum esse quod prius de unoquoque ente cognoscitur, quæ latius tractant Soncin., 4 Metaphys., quæst. 24; et Javel., tract. de Transcendentibus, c. 1.

9. *Collatio inter passiones entis in perfectione.*—Ex aliis autem duobus transcendentibus, seu passionibus entis, verum est prius